

ved Raketstationerne kan medføre lignende Farer, da ogsaa den, der paa denne Maade kommer til Skade ved Tjenesten under Redningsvæsenet, selv om det er ved en Raketstation, skal have samme Afgang til Understøttelse som Mandstabet ved Redningsbaadene. Det er et Forslag, som vistnok ikke kan møde nogen Indsigelse. Det andet Punkt er, at den nye Invalidelov af 1876 gjøres anvendelig paa det paagældende Mandstab. De nugældende Redningslove bestemme nemlig, at Invalideloven af 1851 skal være analogt anvendelig paa Redningsvæsenets Mandstab, men da Redningsloven udtrykkelig nævner Invalideloven af 1851 og ikke nævner senere tilkomne Reformers i Lovgivningen, synes det at være en fuldstændig logisk Slutning, at da Invalideloven senere er bleven ændret, navnlig ved den nye Lov af 1876, denne saa ogsaa gjøres anvendelig paa det paagældende Mandstab. Altsaa heller ikke denne Bestemmelse vil vistnok fra nogen Side kunne møde Modstand. Den anden Del af § 2 gaar et Skridt videre, idet den nemlig hjemler Forsørgelse for Enker i udvidet Maalestok udover Invalidelovens Bestemmelser. Invalideloven siger nemlig, at med Hensyn til Afgang til Forsørgelse for Enker efter Invalider og efter Folk, der have tilsat Livet i Tjenesten, kan den egentlige direkte Enkeforsørgelse ikke gaa ud over 100 Kr. som Tillæg til den Pension, der tilkommer det paagældende Medlem af Underklasserne, som Pension for Underklasserne overhovedet giver Afgang til, dog med den Tilføjning, at Pensionen eller rettere sagt Understøttelsen for Enker vil kunne forhøjes indtil den Størrelse af Enkeforsørgelse, som vilde kunne være opnaaet, dersom Manden havde haft den højeste Tjenesteløst, nemlig 40 Mar. Man ser altsaa, at Invalideloven, gjort anvendelig paa Underklasserne, har to Led, nemlig dels Enkerens Afgang til forhøjet Pension, dels dette Tillæg som direkte Invalideforsørgelse af 100 Kr. Naar Invalidelovens og Pensionslovens Regler skulle gjøres anvendelige paa Enker efter Mandstabet i Redningsvæsenets Tjeneste, saa vil man se, at kun det ene Led, nemlig de 100 Krørers Tillæg kan blive anvendeligt. Da jo nemlig Redningsvæsenets Mandstab forøvrigt ikke er pensionsberettiget, saa have disse Enker heller ikke Afgang til den Understøttelse, som Pensionsloven hjemler for Underklasserne, og naar altsaa Invalidelovens og Pensionslovens Regler skulle gjøres anvendelige paa Redningsvæsenets Mandstab, saa ville Enkerne efter disse Folk ikke kunne faae udover 100 Kroner i Understøttelse. Det er dette Forhold, som man har været opmærksom paa, og som man har fundet ubilligt, og det i dobbelt Henseende, hvad jeg ogsaa fuldt ud kan indrømme, idet Enkerne efter disse Mænd jo altsaa vilde blive stillede ringere end Enker efter tjenstgjørende Mænd i Søen og Flaaden, medens der dog maaske kunde være Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigere at

stille disse Mænds Enker endog gunstigere end Enkerne efter Mænd i Underklasserne, idet disse sidste jo udføre en Tjenesteplicht, hvortil de ere kommanderede, medens Redningsvæsenets Mandstab jo for en væsentlig Del maa drives af deres personlige Initiativ, af deres Iver til virkelig at være medvirkende til Redning af Menneskeliv. Der var altsaa snarere Grund til at stille dem gunstigere end de Andre, medens de nu i Virkeligheden ere stillede væsentlig ringere. Det er som sagt, antager jeg, denne Betragtning, der har ført til den anden Del af Lovforslagets § 2, som hjemler Enker efter de Mænd der tilsatte Livet i Redningsvæsenets Tjeneste Afgang til en Understøttelse af Statskassen, der ansættes til fra 2—300 Kr. Jeg finder ogsaa, at de her nævnte Summer vistnok kunne være rimelige ligesom ogsaa den Understøttelse, der er foreslaaet for deres Børn. Smidlertid er der her et Spørgsmaal, som har givet mig Anledning til nogen Tvivl, og det er dette, at efterat denne Del af § 2 er bleven redigeret saa udsørlig, som den her findes, saa kunde det synes, som om Meningen var den, at Invalidelovens øvrige Bestemmelser om Invalideforsørgelse og Understøttelse ikke skulde være anvendelige for disse Enker, men at de alene skulde være at behandle efter den nye Lovs § 2, 2det Stykke. Man kunde jo nemlig sige som saa, at dersom det kun havde været Hensigten at forhøje Agangen til Understøttelse for disse Enker fra 100 til 2 à 300 Kroner, saa kunde man have indskrænket sig til den ene Linie at udtale i den nye Lov, at den Afgang til en Understøttelse af indtil 100 Kroner, som hjemles Invalider af Underklasserne, for disse Vedkommende herved forhøjes til 2 à 300 Kroner; der havde da ingen Tvivl været om, at Invalidelovens øvrige Bestemmelser ogsaa vare anvendelige paa disse Enker. Da dette nu er redigeret noget anderledes her, saa kan der altsaa finde en Misforstaaelse Sted. Jeg antager imidlertid, at det er Lovforslagets Mening og Hensigt ikke at unddrage disse Enker fra at blive behandlet efter Invalidelovens øvrige Bestemmelser, dels om Inddragning af Understøttelsen, dels om dens Nedsettelse, samt en hel Række andre Regler, som Invalideloven opstiller, men jeg benytter blot Anledningen her til udtrykkelig at rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om min Opsættelse i saa Henseende er rigtig, nemlig, at det ikke er Lovforslagets Mening at unddrage disse Enker fra Invalidelovens almindelige Regler, men at man forudsætter, at det, som den nuværende Redningslovgivning slaar fast, nemlig, at Invalider i Redningsvæsenet skulle behandles analogt efter Invalideogivningen, ogsaa skal være Tilfældet med Enker. Forsaavidt der altsaa er nogen Tvivl tilføede herom, og forsaavidt som min Forstaaelse er rigtig, saa turde det maaske være rigtigt, at der i Slutningen af § 2 blev tilføjet en